

Sygn. akt V KK 100/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)

SSN Dariusz Kala

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek (sprawozdawca)

Protokolant Jolanta Grabowska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Andrzeja Pogorzelskiego
w sprawie **G. S.**

skazanego z art. 197 § 1 k.k. i inne,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie
w dniu 4 lutego 2020 r.,
kasacji, wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w G.
z dnia 27 września 2018 r., sygn. akt IV Ka (...)
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w S.
z dnia 16 kwietnia 2018 r., sygn. akt II K (...),

1. uchyla zaskarżony wyrok w zakresie rozstrzygnięć odnoszących się do czynów przypisanych oskarżonemu w punktach III i IV części dyspozytywnej wyroku Sądu Rejonowego w S., jak również w zakresie rozstrzygnięcia o karze łącznej (punkt I 2 zaskarżonego wyroku), i w tym zakresie przekazuje

sprawę Sądowi Okręgowemu w G. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym;

2. w pozostałym zakresie odda kasację jako oczywiście bezzasadną;

3. zarządza zwrot na rzecz oskarżonego uiszczonej opłaty kasacyjnej w kwocie 450 zł (czterysta pięćdziesiąt złotych).

UZASADNIENIE

G. S. został oskarżony o to, że:

„I. w okresie od nieustalonej daty do 17 czerwca 2017 r. w K. przy ul. A., stosując podstęp poprzez wykorzystanie stanu upojenia alkoholowego, utrwał aparatem fotograficznym wizerunek J. K. podczas czynności seksualnych, a nadto podstępem, wykorzystując sen pokrzywdzonej, utrwał aparatem fotograficznym jej nagi wizerunek, tj. o przestępstwo z art. 191a § 1 k.k.,

II. w dniu 17 czerwca 2017 r. w K. przy ul. A., stosując wobec J. K. groźbę upublicznienia w sieci Internet zdjęć z jej nagim wizerunkiem podczas czynności seksualnych, zmusił pokrzywdzoną do przyjazdu z W. do jego mieszkania w K. tj. o przestępstwo z art. 191 § 1 k.k.,

III. w dniu 17 czerwca 2017 r. za pośrednictwem przesyłanych wiadomości SMS groził K. G. pozbawieniem życia, wzbudzając w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę spełnienia tych gróźb, tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 kk,

IV. w dniach 17/18 czerwca 2017 r. w K. przy ul. A. , uniemożliwił pokrzywdzonej opuszczenie mieszkania, poprzez zamknięcie drzwi wejściowych na zamek oraz przykucie kajdankami do kaloryfera, pozbawił J. K. wolności przytrzymując ją w swoim mieszkaniu wbrew jej woli, tj. o przestępstwo z art. 189 § 1 k.k.,

V. w dniach 17/18 czerwca 2017 r. w K. wykorzystując stan upojenia alkoholowego pokrzywdzonej, a nadto stosując przemoc poprzez przytrzymywanie za ramiona oraz groźbę rozpowszechnienia za pośrednictwem sieci Internet jej wizerunków w trakcie czynności seksualnej, zmusił J. K. do obcowania płciowego, tj. o przestępstwo z art. 197 § 1 k.k.,

VI. w dniach 17/18 czerwca 2017 r. w K. przy ul. A., groził J. K. pozbawieniem życia poprzez detonację na jej ciele pasa z amunicją, czym wzbudził u pokrzywdzonej uzasadnioną obawę spełnienia tych gróźb, tj. o przestępstw o z art. 190 § 1 k.k.,

VII. w dniu 18 czerwca 2017 r. w K. przy ul. A., w mieszkaniu posiadał bez wymaganego zezwolenia amunicję w postaci 63 sztuk nabojów różnego rodzaju i kalibru, tj. o przestępstwo z art. 263 § 2 k.k.”.

Sąd Rejonowy w S. wyrokiem z dnia 16 kwietnia 2018 r., sygn. akt II K (..), uznał G. S. za winnego popełnienia czynu:

- z art. 190 § 1 k.k., za który wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności (czyn z pkt III aktu oskarżenia, pkt I wyroku);
- z art. 189 § 1 k.k. z tą zmianą, że wyeliminował z opisu czynu zwrot „oraz przykucie kajdankami do kaloryfera” i za ten czyn wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności (czyn z pkt IV aktu oskarżenia, pkt II wyroku);
- z art. 197 § 1 k.k. z tą zmianą, że wyeliminował z opisu czynu zwrot „wykorzystując stan upojenia alkoholowego pokrzywdzonej, a nadto” i wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności (czyn z pkt V aktu oskarżenia, pkt III wyroku);
- z art. 190 § 1 k.k., za który wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności (czyn z pkt VI aktu oskarżenia, pkt IV wyroku);
- z art. 263 § 2 k.k., za który wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności (czyn z pkt VII aktu oskarżenia, pkt V wyroku);

Na podstawie art. 85 § 1 i art. 86 § 1 k.k. Sąd Rejonowy połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności i orzekł wobec G. S. karę łączną 3 lat pozbawienia wolności (pkt VI wyroku). Sąd ten na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądził od G. S. na rzecz pokrzywdzonej J. K. 7 000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę (pkt VIII wyroku). Natomiast w pkt IX wyroku uniewinnił G. S. od popełnienia zarzucanych mu czynów z art. 191a § 1 k.k. i art. 191 § 1 k.k. (czyny z pkt I i II aktu oskarżenia).

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez: obrońcę G. S., prokuratora oraz pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej, Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 27 września 2018 r., sygn. akt IV Ka (...), zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że z opisu czynu przypisanego w pkt III części dyspozytywnej wyeliminował zwrot „oraz groźbę rozpowszechniania za pośrednictwem sieci Internet jej wizerunków w

trakcie czynności seksualnej” (pkt I.1), złagodził orzeczoną w pkt VI części dyspozytywnej wyroku karę łączną pozbawienia wolności do 2 lat i 2 miesięcy (pkt I.2) oraz ustalił, że przyznane w pkt VII zadośćuczynienie orzeczone zostało za czyn przypisany w pkt III części dyspozytywnej wyroku. W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od wyżej opisanego wyroku wywiódł obrońca skazanego, który temu orzeczeniu zarzucił „rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść wyroku, tj.:

1. art. 193 k.p.k. poprzez niezasięgnięcie uzupełniającej opinii biegłego, ewentualnie poprzez niezasięgnięcie dowodu z opinii innego biegłego, w konsekwencji wydanie wyroku bez przeprowadzenia pełnego dowodu wymagającego wiedzy specjalistycznej;
2. art. 201 k.p.k. poprzez brak wezwania biegłego do uzupełnienia opinii oraz brak powołania innych biegłych w przedmiotowej sprawie w sytuacji, gdy opinia wydana przez biegłego psychologa wskazuje jednoznacznie, iż są istotne wątpliwości co do wiarygodności i prawdziwości pokrzywdzonej, która jest jedynym świadkiem wydarzeń, natomiast prawidłowe ustalenie tychże okoliczności ma istotne znaczenie dla oceny zachowania oskarżonego w świetle zasady wynikającej z art. 5 § 2 k.p.k.;
3. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. w zw. z art. 433 k.p.k. poprzez wydanie orzeczenia w oparciu o niepełny materiał dowodowy w wyniku braku przeprowadzenia przez sąd II instancji wniosków dowodowych złożonych przez obrońcę oskarżonego, tj. wniosku o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego, bądź dowodu z opinii innego biegłego na okoliczność tendencji pokrzywdzonej do konfabulacji oraz jej stanu psychicznego w dacie zdarzenia i jego przyczyn, zażywanych leków i ich wpływu na percepcję oraz stan psychiczny, a także bezkrytycznego przyjmowania twierdzeń otoczenia za prawdziwe, który to dowód pozwoliłby na prawidłowe ustalenie faktycznego stanu psychicznego pokrzywdzonej, co jest niewątpliwie istotne w świetle przedstawionych przez nią twierdzeń na temat zachowania oskarżonego w dniu zdarzenia;

4. art. 4 k.p.k., art. 5 § 1 i 2 k.p.k. oraz 7 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. poprzez nierozważenie tudzież nienależyte rozważenie wszystkich zarzutów apelacji, w kontekście całokształtu okoliczności niniejszej sprawy, a szczególnie tych, które przemawiały na korzyść oskarżonego G. S. , rozstrzygnięcie w sprawie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, a w szczególności przez racjonalizowanie dowolnego nadania niewspółmiernie wielkiej roli dowodom niekorzystnym dla oskarżonego w postaci nieprawdziwych pomawiających wyjaśnień pokrzywdzonej, w efekcie nieusunięcie zasadniczych wątpliwości wynikających ze zgromadzonego materiału dowodowego oraz poprzez przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów i obiektywizmu przy ferowaniu wyroku.”

W związku z podniesionymi zarzutami skarżący wniósł o uchylenie wyroku sądu II instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w G.

W odpowiedzi na kasację, Prokurator Prokuratury Rejonowej w S. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się częściowo zasadna, a jej uwzględnienie spowodowało uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w G. w zakresie tych rozstrzygnięć, które dotyczyły czynów przypisanych oskarżonemu w punktach III i IV części dyspozytywnej wyroku Sądu Rejonowego w S.. W rezultacie, do ponownego rozpoznania przekazano Sądowi Okręgowemu sprawę jedynie w zakresie dwóch czynów przypisanych oskarżonemu wyrokiem Sądu Rejonowego: zgwałcenia oraz kierowania gróźb karalnych wobec J. K..

W odniesieniu do pozostałych czynów przypisanych oskarżonemu wyrokiem Sądu Rejonowego w S., częściowo zmienionym przez Sąd Okręgowy w G., tzn. gróźby karalnej wobec K. G. (pkt I wyroku Sąd I instancji); pozbawienia wolności J. K. (pkt II tego wyroku); oraz nielegalnego posiadania amunicji (pkt V wyroku Sądu I instancji), zarzuty kasacji okazały się oczywiście bezzasadne. W tym też zakresie kasacja została oddalona jako oczywiście bezzasadna, co zwalnia Sąd Najwyższy od sporządzenia pisemnych motywów tej decyzji.

Przechodząc do uzasadnienia decyzji o częściowym uchyleniu zaskarżonego wyroku trzeba stwierdzić, że zasadne okazały się zarzuty sformułowane w punkcie 2 - 4 kasacji, chociaż nie wszystkie wskazane w nich przepisy zostały w sprawie naruszone. Zarzuty te są zasadne w takim zakresie, w jakim kwestionowano w nich sposób rozpoznania przez Sąd odwoławczy zarzutów apelacyjnych w odniesieniu do czynów przypisanych oskarżonemu w punktach III i IV wyroku Sądu I instancji. W szczególności zasadny okazał się zarzut niezasadnego odstąpienia od pozyskania w sprawie uzupełniającej lub całkowicie nowej opinii biegłego psychologa, dotyczącej stanu psychicznego pokrzywdzonej i jej zdolności odtwarzania swoich przeżyć oraz tendencji do konfabulacji, jak również dokonania oceny zeznań pokrzywdzonej bez dysponowania pełną i jasną opinią ww. biegłego.

Podstawą dokonania ustaleń faktycznych, a w konsekwencji przypisania sprawstwa G. S. w zakresie czynów z art. 197 § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k., były przede wszystkim zeznania pokrzywdzonej J. K.. Był to jednocześnie dowód kluczowy dla rekonstrukcji stanu faktycznego. W toku postępowania przygotowawczego powołano dowód z opinii biegłego psychologa „o stanie psychicznym pokrzywdzonej, możliwości nawiązania z nią kontaktu, umiejętności rozpoznania znaczenia czynu”. Pokrzywdzoną poddano jednorazowym badaniom, w wyniku których biegła psycholog sporządziła pisemną opinię. Biegła uczestniczyła też w przesłuchaniu pokrzywdzonej przeprowadzonym w trybie art. 185c k.p.k. (k. 190 – nagranie, płyta CD, k. k. 94 - wniosek do Sądu o przesłuchanie świadka w trybie art. 185 c k.p.k., k. 157 – 158 – protokół przesłuchania świadka). W części opinii zatytułowanej „Wnioski z badania” stwierdzono, że pokrzywdzona „jest osobą niedojrzałą emocjonalnie, psychicznie i społecznie”, „(...) wydawanie sądów i ocen wydaje się być nieznacznie podporządkowane aktualnym stanom emocjonalnym oraz informacjom z otoczenia”. Biegła podniosła, że J. K. „prezentuje silną podatność na czynniki wewnętrzne oraz własne stany emocjonalne, które mogą mieć wpływ na interpretację rzeczywistości przez badaną”. Z treści opinii wynika również to, że „opiniowana, kiedy nie była w stanie przypomnieć sobie szczegółów zdarzeń, opisywała je w sposób ambiwalentny, okresowo poddając nieco nowe wersje, co

może być zarówno wynikiem intencjonalnej manipulacji, zaburzeń uwagi i koncentracji lub tendencją do konfabulowania”. W ocenie biegłej „poziom rozwoju emocjonalnego badanej, wskazujący na niedojrzałość procesów afektywnych może mieć i istotny wpływ na jej procesy odtwarzania doświadczeń, a także sposób ich bieżącego interpretowania” (k. 187 - akt sprawy II K (...)). Jednocześnie w konkluzjach opinii, odpowiadając na pytania prokuratora, biegła oświadczyła m.in., że „stan psychiczny opiniowanej może wpływać na jakość interpretacji zdarzeń, nie natomiast na jakość ich relacjonowania” oraz, że „wypowiedzi badanej w poszczególnych momentach nieco różnią się od siebie, jednakże z wysokim prawdopodobieństwem wynika to z niechęci ujawnienia konkretnych treści w danych okolicznościach, a ujawnienie ich w innych, nie ma natomiast tendencji do konfabulowania”. Opiniując biegła podniosła, że „jest w stanie postawić hipotezę dotyczącą tego, iż możliwe jest, że opiniowana ubarwia przebieg zdarzenia, jednakże nie można stwierdzić, iż jej motywacją jest celowe skierowanie przeciwko podejrzanemu postępowania karnego bądź zaostrenie jego odpowiedzialności”. W ocenie biegłej werbalizowane przez pokrzywdzoną treści budziły wątpliwości co do ich wiarygodności (k. 188 – 189).

Sąd Rejonowy dysponując opinią biegłej psycholog o takiej właśnie treści uznał, że „powyższa opinia nie deprecjonuje w żaden sposób zeznań pokrzywdzonej, a sąd te zeznania uznał w zasadzie za wiarygodne, poparte innymi zebranymi w sprawie dowodami”. Sąd I instancji pominął wniosek końcowy opinii (k. 328, s. 11 uzasadnienia).

Mankamenty opinii zostały dostrzeżone przez prokuratora, który na rozprawie w dniu 1 lutego 2018 r. zasygnalizował konieczność złożenia przez biegłą psycholog opinii uzupełniającej. Wobec takiego stanowiska oskarżyciela, obrońca pozostawił do uznania sądu zgłoszony wniosek. Jednocześnie zobowiązano prokuratora do złożenia pytań do biegłej, które następnie zostały ujęte w postanowieniu dowodowym (k. 292 – protokół rozprawy, k. 298 – pismo prokuratora, k. 300 – postanowienie z dnia 19 lutego 2018 r.). W odpowiedzi na postanowienie dowodowe, biegła B. G. w piśmie z dnia 26 lutego 2018 r. poinformowała, że z powodu zwolnienia lekarskiego nie może sporządzić opinii zgodnie z postanowieniem Sądu (k. 303). Na rozprawie w dniu 5 kwietnia 2018 r.

po odczytaniu pisma biegłej, prokurator wniósł o rozważenie dopuszczenia dowodu z opinii innego biegłego psychologa w zakresie zdolności do postrzegania, skłonności do konfabulacji i wpływu stanu zdrowia pokrzywdzonej na zdolność odtwarzania spostrzeżeń. Obrońca G. S. wniósł o jego oddalenie. Sąd oddalił wniosek dowodowy (nie wskazując żadnej podstawy prawnej) uznając, że „zebrany materiał dowodowy należy uznać za wystraszający dla rozstrzygnięcia sprawy, a do sądu należy ustalenie czy zeznania pokrzywdzonej w świetle przeprowadzonego postępowania należy uznać za wiarygodne” i wniosek prokuratora uznał za nieprzydatny dla rozstrzygnięcia sprawy (k. 312 - 312 v.).

Z zaprezentowanej sekwencji czynności należy wywodzić, że z jednej strony Sąd Rejonowy dopuścił dowód z opinii uzupełniającej biegłej psycholog, co świadczy o dostrzeżeniu mankamentów opinii tej biegłej, z drugiej zaś strony, z bliżej nieokreślonych powodów, odstąpił do przeprowadzenia tego dowodu (uprzednio podejmując ku temu czynności). Zauważyć też należy, że z treści uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego wynika, że zaakceptował całość opinii, za wyjątkiem „końcowego wniosku”, ponieważ „biegła nie była i nie jest uprawniona do oceny wiarygodności zeznań” (k. 328, s. 11 uzasadnienia Sądu Rejonowego).

Procedowanie Sądu Rejonowego, pomimo sformułowanego w apelacji zarzutu w tym zakresie, zostało zaakceptowane przez Sąd II instancji. Sąd odwoławczy rozważając ów zarzut skupił się przede wszystkim na stanowisku stron wobec zgłoszonego wniosku dowodowego, a konkretnie krytycznie zauważył, że w toku postępowania przed Sądem *meriti* obrońca nie popierał wniosku prokuratora o pozyskanie uzupełniającej lub nowej opinii biegłego psychologa. Nie ma jednak wątpliwości, że obrońca, po pierwsze, sformułował zarzut apelacyjny w tym zakresie a po drugie, wniósł o uzupełnienie przewodu sądowego w instancji odwoławczej o przeprowadzenie m.in. dowodu z uzupełniającej opinii biegłego psychologa lub nowej opinii w tym zakresie. Tymczasem Sąd Okręgowy rozważając ten zarzut w zasadzie ograniczył się do powtórzenia argumentów przedstawionych w uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji. Natomiast co do dwóch wniosków dowodowych sformułowanych w apelacji, w tym właśnie wniosku o przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej lub nowej opinii biegłego psychologa, Sąd Okręgowy nie wydał żadnej decyzji procesowej.

W sytuacji, gdy apelujący kwestionuje wnioski płynące z opinii i czyni to w powiązaniu z kluczowym dla rekonstrukcji stanu faktycznego dowodem, czyli zeznaniami J. K., Sąd II instancji był zobowiązany do rzeczowego i jednoznacznego wykazania, że rozumowanie Sądu Rejonowego, w szczególności ocena tego dowodu, jest prawidłowa. Niewystarczające jest odwoływanie się tylko do stanowiska Sądu niższej instancji.

Ponadto Sąd Okręgowy był zobowiązany rozpoznać wnioski dowodowe sformułowane w apelacji, czego nie uczynił. Jak już wspomniano, apelacja obrońcy G. S. zawierała sformułowany na podstawie art. 458 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. wniosek dowodowy „o uzupełnienie przewodu sądowego poprzez dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego, bądź dowodu z opinii innego biegłego na okoliczność tendencji pokrzywdzonej do konfabulacji oraz jej stanu psychicznego w dacie zdarzenia i jego przyczyn, zażywanych leków i ich wpływu na percepcję, oraz stan psychiczny, a także bezkrytycznego przyjmowania twierdzeń otoczenia za prawdziwe”. Wobec tego, w jaki sposób Sąd Okręgowy ustosunkował się do zarzutu apelacyjnego kwestionującego niepozyskanie uzupełniającej lub nowej opinii biegłego psychologa, nie można uznać, że niewydanie decyzji procesowej co do ww. wniosku dowodowego zostało „konwalidowane” przez odniesienie się w uzasadnieniu wyroku do tej kwestii. Tymczasem, jak słusznie przyjmuje się w orzecznictwie, sąd jest zobligowany do zajęcia w procesowej formie stanowiska odnośnie do każdego wniosku dowodowego, zaś uchybienie w tym zakresie ma charakter rażący w rozumieniu art. 523 § 1 k.p.k. (por. m.in.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 sierpnia 2017 r., II KK 33/17).

Sąd II instancji uzasadniając swoje stanowisko co do braku obrazu art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. odwołał się tego, że obrońca oskarżonego w postępowaniu pierwszoinstancyjnym nie wykazywał inicjatywy w celu pozyskania uzupełniającej lub nowej opinii biegłego psychologa i dopiero w apelacji zakwestionował taki sposób procedowania. Rzecz jednak w tym, że w istocie wnioski opinii biegłej psycholog mogły być interpretowane przez obrońcę jako korzystne dla oskarżonego (w szczególności wniosek o braku wiarygodności zeznań pokrzywdzonej, który Sąd następnie uznał za wykraczający

po ramy kompetencji biegłego psychologa). Trudno było zatem wymagać, aby obrońca podejmował inicjatywę w celu pozyskania nowej opinii. Dopiero ocena zeznań pokrzywdzonej dokonana przy wykorzystaniu tej opinii, która stała się podstawą wyroku Sądu I instancji, spowodowała sformułowanie zarzutów apelacyjnych. Nie zostały one w tym zakresie prawidłowo rozważone przez Sąd Okręgowy, co czyni zasadnymi zarzuty z punktu 3 i 4 kasacji, kwestionujące jakość kontroli odwoławczej.

Podsumowując, istota przedmiotowego postępowania sprowadzała się do ustalenia, czy kluczowe dla rozstrzygnięcia sprawy zeznania pokrzywdzonej J. K. były depozycjami wiarygodnymi. Narzędziem (pośrednim) do ich zweryfikowania miała stać się opinia biegłego psychologa dotycząca stanu psychicznego tego świadka, jego stanu rozwoju umysłowego, zdolności postrzegania lub odtwarzania przez niego postrzeżeń. Nie ma oczywiście wątpliwości, że zadaniem biegłego psychologa nie jest dokonanie oceny wiarygodności zeznań świadka. Ta ocena należy zawsze do sądu (por. m.in.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2016 r., IV KK 404/16). Jednak opinia biegłego psychologa, ma umożliwić prawidłowe dokonanie tej oceny dzięki posiadaniu przez biegłego wiadomości specjalnych, wobec tego ocena ta powinna być dokonana zawsze przy pomocy opinii pełnej, jasnej i niesprzecznej.

Tymczasem zaliczona do materiału dowodowego opinia biegłego psychologa została przez Sąd I instancji uznana za opinię obarczoną przymiotem niejasności, na co wskazuje postanowienie dowodowe z dnia 19 lutego 2018 r. (dotyczyło sporządzenia opinii uzupełniającej). Jak już wcześniej podniesiono, Sąd ten procedował niekonsekwentnie i przedwcześnie zakończył sprawę wydaniem merytorycznego rozstrzygnięcia. Sąd Odwoławczy, pomimo podniesionych zarzutów apelacyjnych i sformułowania wniosku dowodowego w apelacji, nie podjął inicjatywy w tym zakresie. Tym samym, jak słusznie wskazano w kasacji, uchybił art. 201 k.p.k., jak również art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., co mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd Odwoławczy powinien rzetelnie rozpoznać te zarzuty sformułowane w apelacji, które odnoszą się do czynów przypisanych oskarżonemu w punktach III i IV wyroku Sądu Rejonowego. Będzie

też zobowiązany rozpoznać zawarte w apelacji wnioski dowodowe. Wobec tego, że spójność i kompletność opinii biegłego psychologa została poddana w wątpliwość przez Sąd *meriti*, który pomimo tego częściowo wykorzystał tę opinię przy dokonywaniu oceny dowodu z zeznań pokrzywdzonej, zasadne wydaje się pozyskanie w sprawie opinii uzupełniającej tej samej biegłej, nadal figurującej na liście biegłych Sądu Okręgowego w G. lub pozyskanie nowej opinii biegłego psychologa. Nie ma przeszkód dla podjęcia inicjatywy w tym zakresie w postępowaniu odwoławczym.

Na podstawie art. 527 § 4 k.p.k. zarządzono oskarżonemu G. S. zwrot opłaty od kasacji w kwocie 450 zł.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.